

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **J. E. P. H.**
státní příslušnost Kubánská republika
zastoupen v řízení advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. OAM-700/ZA-ZA11-P06-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 12. 2. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. OAM-700/ZA-ZA11-P06-2019, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žaloba byla nejprve usnesením podepsaného soudu ze dne 13. 3. 2020 odmítnuta, toto usnesení však bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020, č. j. 5 Azs 136/2020-80.
3. Žalobce tvrdí, že při seznámení se se spisovým materiálem uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu mimo jiné také z důvodu, že se obává uvěznění s ohledem na to, že byl vojákem v Angole. Tento nový důvod sice žalovaný neopomněl vypořádat, učinil tak však zcela neakceptovatelným a nedostatečným způsobem. Žalovaný totiž zcela spekulativně a nepodloženě vycházel z přesvědčení, že žalobce musel být o daném ohrožení informován již v minulosti, ačkoliv žalobce nic takového neuvedl a své obavy spojil s informací o tom, že vidí, že kubánská policie bije lidi, a to v různých městech. Není tedy zřejmé, jak může žalovaný trvat na tom, že se jedná o skutečnost, která musela být žalobci známa již v době řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci samozřejmě bylo známo, že se jako voják účastnil angažmá v Angole, ovšem již z ničeho nevyplývá, že si musel být vědom, že je právě touto skutečností ohrožen vážnou újmou – neboť o tom se mohl dozvědět až po skončení posledního řízení ve věci samé. Žalovaný tak nesprávně presumoval, že žalobce mohl předmětný důvod uvést již v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; zdůraznil, že žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu dne 18. 3. 2013, kdy během tohoto řízení uvedl, že nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání na Kubě, že vlast opustil z ekonomických důvodů a žádá o mezinárodní ochranu, aby mohl žít se svými bratry v Ostravě. Dne 26. 9. 2013 mu nebyl udělen azyl, ale byla mu udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců s ohledem na neuspokojivou bezpečnostní situaci na Kubě. Dne 28. 8. 2017 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany, kdy v rámci tohoto řízení dne 22. 12. 2017 doručil žalovanému dopis, ve kterém uvedl, že byl vojákem z povolání, prošel válkou v Angole a má problémy se sluchem, s páteří a s očima. Žádné obavy z uvěznění v souvislosti s tím, že byl vojákem z povolání, neuvedl. Tato žádost žalobce nebyla kladně vyřízena, žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která byla zamítnuta a kasační stížnost byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019 odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalovaný tak zdůraznil, že žalobce do června 2019 neuváděl před správním orgánem ani soudy obavy z uvěznění v souvislosti s výkonem vojáka z povolání v Angole. Žalovaný uzavřel, že údajné obavy plynoucí z angažmá žalobce jako vojáka v Angole, byly žalobci bezesporu objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti, potažmo žádosti o prodloužení udělené doplňkové ochrany.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce požádal dne 18. 3. 2013 o mezinárodní ochranu, kdy jako důvod žádosti uvedl špatnou ekonomickou situaci na Kubě, v ČR má bratra. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 9. 2013 byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců podle § 14a a § 14b zákona o azylu; tato byla prodloužena následně rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2015 o dalších 24 měsících.

6. Dne 28. 8. 2017 požádal žalobce o opětovné prodloužení doplňkové ochrany; v rámci tohoto řízení doručil dne 22. 12. 2017 žalovanému dopis, ve kterém uvádí, že jako bývalý voják z povolání prošel válkou v Angole s tím, že popsal zdravotní následky tohoto angažmá. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2018 nebyla žalobci doplňková ochrana prodloužena.
7. Dne 7. 8. 2019 požádal žalobce v Příjímacím středisku Zastávka opětovně o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů ke své žádosti uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů jako v roce 2013. V rámci seznámení se s podklady rozhodnutí dne 29. 11. 2019 uvedl žalobce, že *každý den na internetu vidí, jak kubánská policie bije lidi, a to v různých městech; kdyby se vrátil na Kubu, byl by automaticky vzat do vězení, protože byl vojákem v ozbrojených silách, kdy byl tři roky jako voják v záloze v Angole.*
8. Nato rozhodl žalovaný dne 25. 10. 2019 napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti oproti shodným důvodům jako v předchozí žádosti nově uvedl, že v případě návratu do vlasti má obavy z uvěznění, protože byl tři roky vojákem v ozbrojených silách v Angole. Žalovaný nejprve vyjádřil důvodné pochybnosti o pravdivosti žalobcova tvrzení, které hodnotil i jako účelové s ohledem na to, že „definitivně“ prohrál u soudu řízení o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Následně žalovaný *bez dalšího* dospěl k závěru, že tato skutečnost, respektive obavy z ní plynoucí, byla žalobci bezesporu objektivně známa již v průběhu řízení o předchozí žádosti. Dospěl k závěru, že žalobcova opakovaná žádost je nepřipustná, a proto řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastavil; zároveň učinil závěr o tom, že od doby předchozí žádosti nedošlo na Kubě k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud předesílá, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 30. 11. 2020, č. j. 62 Az 6/2020 – 70, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2022, č. j. 5 Azs 7/2021-22. V něm se Nejvyšší správní soud ztotožnil s žalovaným, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné nové, azylově relevantní, skutečnosti, které nemohl bez vlastního zavinění uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neuvedl. Za daných okolností postačovalo, pokud žalovaný v souvislosti s tvrzením žalobce, že bude uvězněn po návratu do země původu jako bývalý příslušník ozbrojených sil, který tři roky jako voják sloužil v Angole, poukázal, vedle nesrovnalostí ve výpovědích žalobce, na to, že s takovým tvrzením žalobce mohl přijít již v rámci své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito závěry je krajský soud v dalším řízení vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.
10. Krajský soud, vázán závěry kasačního rozsudku, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o

udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

12. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu, není-li opakovaná žádost nepřipustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.

13. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

14. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 k závěru, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neurvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Připustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.*

Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

15. V rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38 dále Nejvyšší správní soud uzavřel, že: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neurvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*

16. V dané věci je třeba vycházet ze závazného právního názoru vysloveného v kasačním rozsudku. Je tedy třeba mít za to, že žalovaný povinností vyplývajícím z citovaných ustanovení při respektu k relevantní judikatuře dostál, přičemž jeho závěry nelze pokládat

za nepřezkoumatelné ani nezákonné. Krajský soud uzavírá, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné nové, azylově relevantní, skutečnosti, které nemohl bez vlastního zavinění uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neuvedl. Za daných okolností postačovalo, pokud žalovaný v souvislosti s tvrzením žalobce, že bude uvězněn po návratu do země původu jako bývalý příslušník ozbrojených sil, který tři roky jako voják sloužil v Angole, poukázal, vedle nesrovnalostí ve výpovědích žalobce, na to, že s takovým tvrzením žalobce mohl přijít již v rámci své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Ostrava 31. ledna 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce